

Sygn. akt XI W 13966/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk, Karolina Kowalczyk

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 15 kwietnia 2016 roku, 25 maja 2016 roku, 21 czerwca 2016 roku i 24 czerwca 2016 roku w W.

sprawy **A. M. (1)**

syna J. i K. z domu Ś.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 4 grudnia 2015 r. około godz. 23:20 w W., jadąc ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...), naruszył zasady przewidziane w art. 26 ust. 1 pkt

2 Ustawy Prawo o miarach w ten sposób, że kierując samochodem taksówką marki B. nr rej.

(...) podczas kontroli drogowej okazał świadectwo legalizacji ponownej taksometru z terminem ważności do 30 kwietnia 2015 r. – użytkował przyrząd pomiarowy (taksometr), podlegający prawnej kontroli metrologicznej bez ważnych dowodów tej kontroli,

to jest o wykroczenie z art. 26 ust. 1 pkt 2 Ustawy Prawo o miarach (Dz. U. 2013, poz. 1069),

orzeka

I. obwinionego **A. M. (1)** – w granicach zarzutu - uznaje za winnego tego, że w dniu 4 grudnia 2015 r. około godz. 23:20, na ulicy (...) w W., w samochodzie marki B. nr rej. (...), przechowywał w stanie gotowym do użycia przyrząd pomiarowy, podlegający prawnej kontroli metrologicznej, w postaci taksometru elektronicznego: znak fabr. CEZAR Fiskalny, nr fabr. (...), rok prod. 2010, bez wymaganych dowodów kontroli w postaci świadectwa ponownej legalizacji, tj. czynu stanowiącego wykroczenie z art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. Prawo o miarach i na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy w zw. z art. 48 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 13966/15

UZASADNIENIE

A. M. (1) został obwiniony o to, że w dniu 4 grudnia 2015 r. około godz. 23:20 w W., jadąc ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...), naruszył zasady przewidziane w art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o miarach w ten sposób, że kierując samochodem taksówką marki B. nr rej. (...) podczas kontroli drogowej okazał świadectwo legalizacji ponownej taksometru z terminem ważności do 30 kwietnia 2015 r. – użytkował przyrząd pomiarowy (taksometr), podlegający prawnej kontroli metrologicznej bez ważnych dowodów tej kontroli, to jest o wykroczenie z art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o miarach.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 grudnia 2015 r. około godziny 23:20 A. M. (1) poruszał się samochodem marki B. o numerze rejestracyjnym (...), jadąc ulicą (...) w W. w kierunku ulicy (...). Przedmiotowy pojazd był oklejony oznaczeniami charakterystycznymi dla taksówek, przy czym nie posiadał na dachu baneru świetlnego „taxi”. Samochód był wyposażony w taksometr C. numer fabryczny (...), rok produkcji 2010. A. M. (1) zatrzymał się pod jednym z klubów, aby wypuścić z samochodu swoją żonę A. M. (2), siostrę A. M. (3) i szwagra M. S., których podwoził na zabawę, a następnie sam pojechał dalej ulicą (...) w poszukiwaniu miejsca parkingowego. Wówczas, na wysokości posesji numer (...) został zatrzymany do kontroli przez patrol policji w składzie S. B. K. P. i G. R.. Funkcjonariusze Policji poprosili A. M. (1) o okazanie świadectwa legalizacji taksometru, który posiadał w swoim aucie. Wówczas A. M. (1) okazał świadectwo legalizacji taksometru, którego termin ważności upłynął z dniem 30 kwietnia 2015 r., przy czym nie posiadał innego świadectwa legalizacji. Na kontrolowanego nałożono grzywnę w wysokości 500 złotych w drodze mandatu karnego kredytowanego oraz pouczone o prawie do odmowy jego przyjęcia. A. M. (1) z przysługującego mu prawa skorzystał, wobec czego sprawa trafiła do tut. Sądu.

Ze względu na oświadczenie obwinionego o leczeniu psychiatrycznym, psychologicznym i neurologicznym, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry celem zbadania poczytalności obwinionego w chwili czynu, jego stanu aktualnego stanu zdrowia psychicznego i możliwości uczestniczenia w postępowaniu oraz możliwości prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny. Biegła psychiatra nie stwierdziła, aby A. M. (1) cierpiał na chorobę psychiczną lub upośledzenie umysłowe, wykluczył też, aby zarzucany mu czyn mógł zostać popełniony w warunkach wyłączających lub znacznie ograniczających zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania postępowaniem, w związku z czym poczytalność obwinionego zdaniem biegłego nie budzi wątpliwości. Biegła nie znalazła także przeszkód, aby obwiniony brał udział w postępowaniu i prowadził swoją obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia obwinionego (k. 73-74, zapis audiowizualny rozprawy z dn. 21 czerwca 2016 roku - k. 96, wyjaśnienia obwinionego złożone w toku czynności wyjaśniających – k. 9), częściowo zeznania świadka A. M. (3) (k. 74-75), częściowo zeznania świadka A. M. (2) (k. 75), częściowo zeznania świadka M. S. (k. 75) zeznania świadka S. B. (zapis audiowizualny przebiegu rozprawy w dn. 21 czerwca 2016 r. – k. 95 – 96, zeznania złożone w toku czynności wyjaśniających – k. 14-15), notatka urzędowa (k. 1-1v), protokół kontroli drogowej (k. 4), świadectwo legalizacji ponownej (k. 5), wydruk CEIDG (k. 39-40), decyzja (k. 71), świadectwo pracy (k. 42-42v), opinia sądowo psychiatryczna (k. 63-64v), płyta CD wraz zawartością – nagraniem (k. 72), dokumenty złożone przez obwinionego na rozprawie w dn. 21 czerwca 2016 w postaci: zawiadomienia podatnika o miejscu instalacji kasy rejestrującej (k. 90), umowa o świadczenie Call Center (k. 87-88), raport fiskalny okresowy (k. 89), decyzje prezydenta m. st. W. z 18 marca i 3 czerwca 2016 r. (k. 91-94).

Obwiniony na rozprawie w dniu 25 maja 2016 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniał, iż dnia 4 grudnia 2015 roku wraz z żoną, siostrą i szwagrem udał się swoim samochodem na ulicę (...) do klubu, aby świętować urodziny szwagra. Zostawił pasażerów pod jednym z klubów, a następnie szukał miejsca do zaparkowania. Stwierdził, iż wówczas zobaczył policjantów, którzy zablokowali drogę i kontrolowali taksówkarzy. On sam został także zatrzymany do kontroli. Obwiniony wskazał, że kontrola się przedłużała, wobec czego do jego samochodu podeszli żona, siostra i szwagier. Odnośnie kontroli obwiniony wyjaśniał, że policjantka poprosiła go o identyfikator, który miał przyklejony na stałe w samochodzie, w związku z czym nie mógł dać go jej do ręki. Wówczas policjantka powiedziała, że kontrola będzie trwać godzinę – i tyle według obwinionego kontrola trwała. A. M. (1) przyznał,

że w trakcie kontroli okazało się, że nie ma ważnych dokumentów od taksometru, dodał, że przegapił tą sprawę, ale nie uważał tego za istotne, gdyż miał zawieszoną działalność gospodarczą, a swojego samochodu może używać do celów prywatnych. Wskazał, że taksometr jest zamontowany w aucie na stałe, ale jednocześnie dodał, że nie posiadał wówczas w samochodzie kasy fiskalnej, a taksometr bez uruchomionej kasy fiskalnej nie działał. Obwiniony podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku czynności wyjaśniających. Tłumaczył, iż gdyby używał taksometru, to z tego dnia miałby paragon fiskalny, a jeśli podpiąłby inna kasę, to w pamięci urządzenia byłoby odnotowane, że korzystał z dwóch kas.

Obwiniony na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016 r. przedstawił kasę fiskalną marki N. model KASA_V. (...), numer seryjny (...), numer unikatowy (...), wskazując, że w dniu 4 grudnia 2015 roku zgodnie z danymi wyświetlonymi na kasie nie wprowadzano do kasy fiskalnej żadnych danych. Dowodził w ten sposób, że w dniu 4 grudnia 2015 r. używał swojego samochodu jedynie w celach prywatnych i nie prowadził działalności związanej z przewozem osób. Wskazywał, że zatrzymanie przez Policję jego samochodu do kontroli mogło wynikać z szerszej akcji przeciwko osobom prowadzącym przewóz osób zrzeszonym w (...).

Sąd zważył co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w całości. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego znajdują potwierdzenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny, zebrany w sprawie materiale dowodowym, między innymi zeznaniami świadka S. B. oraz ujawnionymi na rozprawie dokumentami. Pomimo powyższego, Sąd nie podziela jednak oceny A. M. (1) i jego stanowiska, co do niepopelnienia przez niego zarzucanego mu czynu, w szczególności zaś tego, że w związku z niewykonywaniem transportu drogowego osób, obwiniony nie musiał stosować się do obowiązujących przepisów, w tym do przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach. Sąd zważył, iż obwiniony pomimo tego, że nie prowadził 4 grudnia 2015 r. o godz. 23:20 działalności gospodarczej jako taksówkarz oraz pomimo tego, że pojazd nie był wyposażony w sprzęt niezbędny do legalnego wykonywania działalności polegającej na przewozie osób (brak kasy fiskalnej), popełnił czyn stypizowany jako wykroczenie z art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o miarach.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka S. B.. Zeznania te są spójne oraz pozostają w zgodzie z zebrany materiałem dowodowym. Świadek – funkcjonariusz Policji – podczas zdarzenia pełnił czynności służbowe, wykonując zadania w ramach swoich ustawowych kompetencji. S. B. potwierdziła nadto swoje zeznania złożone w toku czynności wyjaśniających. Brak jest w ocenie Sądu powodów do kwestionowania prawdziwości i szczerości przedmiotowej relacji, wobec czego uznano ją za w pełni wiarygodną i oparto ustalenia faktyczne poczynione w toku rozprawy.

Na jedynie częściową wiarę zasługują natomiast zeznania świadków: A. M. (2), A. M. (3) oraz M. S.. Świadkowie ci nie byli bezpośrednimi świadkami kontroli przeprowadzanej w samochodzie obwinionego, obserwowali jedynie z daleka co się dzieje. Co więcej, świadkowie M. S. oraz A. M. (2) nie wiedzieli, lub nie byli pewni, czy w samochodzie były urządzenia charakterystyczne dla taksówek, a A. M. (3) wprost temu zaprzeczyła, podczas gdy na podstawie pozostałych dowodów, a także wiarygodnych wyjaśnień obwinionego Sąd ustalił, iż taksometr się w samochodzie znajdował. Rozbieżności w zakresie najistotniejszym dla rozstrzygnięcia sprawy oraz nieobecność przy samej kontroli drogowej negatywnie wpływają na wartość dowodową zeznań wymienionych trzech świadków, w związku z czym Sąd oparł na nich ustalenia faktyczne jedynie częściowo.

Sąd uznał nagrania zamieszczone na płycie CD (k. 72) za dowód wiarygodny, nie została stwierdzona ingerencja w treść plików, dźwięk jest wyraźny a wypowiedane frazy zrozumiałe. Dowód ten stanowi niejako tylko uzupełnienie pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego – szczególnie dokumentacji zdarzenia w postaci notatki urzędowej i protokołu z przeprowadzonej kontroli.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody w postaci dokumentów: notatka urzędowa (k. 1-1v), protokół kontroli drogowej (k. 4), świadectwo legalizacji ponownej (k. 5), wydruk CEIDG (k. 39-40), decyzja (k. 71), świadectwo pracy (k. 42-42v), opinia sądowo psychiatryczna (k. 63-64v), dokumenty złożone przez obwinionego na rozprawie w dn. 21 czerwca 2016 w postaci: zawiadomienia podatnika o miejscu instalacji kasy rejestrującej (k. 90), umowa o świadczenie Call Center (k. 87-88), raport fiskalny okresowy (k. 89), decyzje prezydenta m. st. W. z 18 marca i 3 czerwca 2016 r. (k.

91-94). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania wiarygodności tych dowodów. Strony w toku postępowania sądowego również nie podważały ich autentyczności i informacji w nich zawartych.

Zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. Prawo o miarach kto wbrew przepisom ustawy wprowadza do obrotu lub użytkowania, stosuje bądź przechowuje w stanie gotowości do użycia przyrządy pomiarowe, podlegające prawnej kontroli metrologicznej, bez wymaganych dowodów tej kontroli lub niespełniające wymagań, podlega karze grzywny. Rodzaje przyrządów pomiarowych podlegających kontroli metrologicznej określone są w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie rodzajów przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej oraz zakresu tej kontroli. Jak wynika z § 6 pkt 8 tego rozporządzenia, prawnej kontroli metrologicznej obejmującej wyłącznie legalizację ponowną podlegają taksometry elektroniczne (wprowadzone do obrotu lub użytkowania po dokonaniu oceny zgodności z zasadniczymi wymaganiami na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności).

Zwrócić uwagę należy na to, że odpowiedzialności za wykroczenie opisane w art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o miarach będzie podlegać nie tylko ten, kto używa przyrządu metrologicznego bez wymaganego dokumentu potwierdzającego przeprowadzenie kontroli metrologicznej, ale także ten, kto taki przyrząd przechowuje w stanie gotowości do użycia. Do wypełnienia znamion opisanego wykroczenia nie jest konieczne więc prowadzenie, przez użytkownika przyrządu, działalności gospodarczej z pomocą tego przyrządu czyli użytkowanie takiego urządzenia. Ww. przepis stanowi wyraźnie, że przyrząd taki wystarczy przechowywać w stanie gotowości do użycia.

W ocenie Sądu obwiniony nie ma zatem racji, argumentując, że nie ponosi odpowiedzialności za wykroczenie ze względu na to, że zawiesił działalność gospodarczą, a w dniu gdy kontrolowano go nie wykonywał usług w zakresie odpylanego przewozu osób. Także kwestia niepodłączenia kasy fiskalnej i nie używania jej w dniu gdy przeprowadzono kontrolę nie może stanowić o niepopelnieniu zarzucanego obwinionemu wykroczenia. Jak A. M. (1) sam stwierdził urządzenie pomiarowe (taksometr) było w samochodzie zamontowane i świadomie zaniechał usunięcia go. Zgodnie z przytoczonymi wyżej przepisami – odpowiedzialność za wykroczenie jest związana z przechowywaniem w stanie gotowości do użycia urządzenia pomiarowego podlegającego legalizacji ponownej, a nie żadnego innego sprzężonego z nim urządzenia, czy też z gotowością do użycia systemu połączonych urządzeń, nie mówiąc już w ogóle o użyciu systemu urządzeń w ściśle określonym celu, jakim jest odpłatny przewóz osób. Jak wynika z powyższego, brak w pamięci kasy fiskalnej transakcji dokonanych w dniu 4 grudnia 2015 r. nie może przesądzać, o braku w pojeździe gotowego do użycia taksometru nieposiadającego aktualnego świadectwa legalizacji. Najistotniejsze jest tu bowiem, że taksometr elektroniczny zamontowany w aucie obwinionego, był sprawny i mógł zostać użyty. Oznacza to, że urządzenie to było przechowywane w samochodzie obwinionego, w stanie gotowości do użycia, w rozumieniu art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o miarach.

Fakt nieposiadania przez A. M. (1) aktualnego świadectwa legalizacji taksometru elektronicznego jasno wynika z ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego i nie kwestionował go też sam obwiniony.

Okoliczności faktyczne ujawnione w toku rozprawy pozwalają na stwierdzenie, że A. M. (1) w dniu 4 grudnia 2015 r. około godz. 23:20 na ulicy (...) w W., w samochodzie marki B. nr rej. (...), przechowywał w stanie gotowym do użycia przyrząd pomiarowy, podlegający prawnej kontroli metrologicznej w postaci taksometru elektronicznego: znak fabryczny CEZAR Fiskalny, nr fabryczny (...), rok produkcji 2010, bez wymaganych dowodów kontroli w postaci świadectwa ponownej legalizacji. Sąd tym samym zmodyfikował w niezbędnym zakresie w opis czynu zarzucanego, uwzględniając jednak badanie wycinka rzeczywistości opisanego we wniosku o ukaranie i nie wychodząc poza granice zarzutu sformułowanego we wniosku o ukaranie. Zachowana jest bowiem tożsamość osoby sprawcy, miejsca, czasu i okoliczności popełnienia wykroczenia, przedmiotu ochrony czynu opisanego w art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o miarach oraz przedmiotu czynności wykonawczej. Zmianie w opisie czynu przypisanego uległo jedynie określenie sposobu działania sprawcy (przechowywanie przyrządu pomiarowego w stanie gotowości do użycia, nie zaś używanie go), co oczywiście nie stanowi o zerwaniu tożsamości czynu przypisanego z czynem zarzucanym. Zasadnym jest zatem stwierdzenie, że A. M. (1) wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o miarach.

Dodać ponadto należy, iż obwiniony wypełnił także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania A. M. (1) winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych (co zresztą stwierdził powołany w sprawie biegły po przeprowadzeniu badania obwinionego). Obwiniony ma ukończone 17 lat i jest w związku z tym w pełni dolny do ponoszenia winy w myśl przepisów prawa wykroczeń.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyn obwinionego godzi w dobro jakim jest zapewnienie dokładności pomiarów fizycznych określonych urządzeń - taksometrów. Obwiniony naruszył obowiązek polegający na dokonywaniu odpowiedniej kontroli urządzenia w celu uzyskania świadectwa legalizacji ponownej, przy czym zaniechanie to miało motywację majątkową, było też popełnione z zanedbania. Waga naruszonego obowiązku była wymierna. Wobec powyższego bez wątpienia należy stwierdzić, iż czyn obwinionego był społecznie szkodliwy.

Należy stwierdzić, że A. M. (1) dopuścił się popełnienia czynu, których znamiona opisane są w stosownej ustawie, w zawinieniu, przy czym czyny jego były społecznie szkodliwe. Wszystko to stanowi o przypisaniu mu odpowiedzialności w zakresie popełnienia zarzucanego wykroczenia z art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o miarach.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie sądu kara grzywny w wysokości 500 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i nie przekracza stopnia winy obwinionego. Określając wysokość grzywny na kwotę 500 złotych Sąd miał na uwadze w szczególności względy prewencji indywidualnej: to aby obwiniony, znając swoje obowiązki wynikające z ustawy Prawo o miarach, z tych obowiązków się wywiązywał, lub – jeśli nie zamierza dłużej prowadzić działalności w zakresie przewozu osób – usunął zbędny taksometr z pojazdu. W ocenie Sądu orzeczona kara spełni także swoje cele w zakresie prewencji generalnej. Wysokość kary grzywny jest zdaniem Sądu adekwatna do sytuacji materialnej obwinionego, przy jednoczesnym zachowaniu dolegliwości tej kary, mającej uświadomić obwinionemu nieopłacalność popełniania wykroczeń.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 118 § 3 kpw oraz art. 626 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania. Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 50 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.).